

Ensamstående – enastående

De okända soldaterna

Flera europeiska städer har minnesmonument med namnet "Den okände soldatens grav" till minne av alla de soldater som stupade under första världskriget, men inte kunde identifieras och få en egen markerad gravplats.

Frälsningsarmén har inga sådana gravar men väl en hel del "okända soldater", som aldrig blev "medaljerade" eller omskrivna i publikationerna. Tidigare var det dock vanligt att alla som "befordrats till Härligheten" omnämndes i en minnesruna i Stridsropet. Dessa minnesrunor finns bevarade i gamla årgångar av Stridsropet och den som läser dessa, ibland mycket välskrivna minnesord, frapperas av den livslånga trohet soldaterna hade. I nutid är det inte alla soldater som avlidit som blir omnämnda, men några minnesrunor publiceras på Frälsningsarméns hemsida och tillgängliga för alla som har dator.

I serien "Ensamstående – enastående" är det på sin plats att hedra dessa Kristi soldater.

De gjorde sin tjänst, sålde Stridsropet, vaktade dörren till möteslokalen, städade lokalerna, kokade kaffe till festerna, undervisade i söndagsskolan, ledde ungdomsgrupper, tömde samaritbössor, var musikledare, spelade och sjöng och gjorde mycket mer.

Utan deras insatser hade det inte varit möjligt att bygga upp en fungerade frälsningsarmé.

(Exempel på Enastående - Foton: Överst Vänster Stridsropsförsäljare Gunnar Vikström Örebro, Överst Höger Söndagsskolan Stockholm 6 1947, Nedre Vänster Musikmästare Erik Jehrin Stockholm 2, Nedre Höger Scoutledare på Treklöver-Gilwell Sjöbo 1967, Valborg

Bergkvist, Eivor Lindberg, Agneta Landin, Monica Engvall, Vivi Andersson, Ellen Jacobsson)

Hanna Ouchterlony och Jenny Swenson blir ofta nämnda när det talas om begynnelsen i Sverige. Men det fanns faktiskt några fler i den lilla grupp, som höll det första mötet i Stockholm den 28 december 1882. Vi vet namnen på ett par av dem, men det har varit omöjligt att få reda på hur det blev med dem efter de första strapatserna.

Emelie Pettersson hade blivit löjtnant i England och ingick i pionjärgruppen, men hennes vidare öden vet vi inte mycket om. Så var det engelsmannen kapten James Garside som var den som skrev rapporter till det internationella högkvarteret i London om vad som ägde rum vid de första striderna. Han stannade inte så

länge i Sverige att han lärde sig svenska. Han återvände efter en tid till England och förmodligen finns hans namn i den engelska officersrullan och det hade givetvis varit möjligt att få vetskap om hans framtida öden.

Så var det en svensk man som Hanna Ouchterlony hade sänt i förväg till Stockholm för att ordna bostäder och lokal för "invasionsarmén" som skulle komma senare. Enligt historieskrivningarna lyckades han inte så bra med den saken. I Laura Petris bok "*Hanna Cordelia Ouchterlony*" finns han omnämnd: "*Den i förväg utskickade manlige löjtnanten hade ingen lokal kunnat anskaffa och gjorde henne (Ouchterlony) sällskap under hennes efterforskningar. Någon större nytta av honom påstod hon senare i livet att hon ej haft. Han snöt sig i ullvantarna på Norrbro, är det enda jag minns om hans verksamhet, brukade hon säga.*" Något namn på honom har inte noterats i några historiska skrifter. Han är troligen den ende som blivit omnämnd för sin snuvas skull. Tänk att minnas för en "snytning" på Norrbro julen 1882! Norrbro är ju också en synnerligen central plats i Stockholm vid Slottet och Riksdagshuset.

Runt om i hela vårt land har det funnits, och finns, soldater som sett till att verksamheten fungerat. De har varit Guds ambassadörer och stått trogna i ur och skur.

Sång 713 i Frälsningsarméns Sångbok har följande ord i första versen:

*Vi kamrater haft som hårt ha kämpat för att vinna en värld för vår Gud.
Hånets störtskur deras mod ej dämpat, de gått framåt på Konungens bud.*

Tag fram sångboken och läs texten eller sjung sången i sin helhet.

Sven Nilsson
Kommendör

©Foton: Per-Anders Thunqvist (PAT) och Frälsningsarméns Arkiv
Copyright: Frälsningsarméns Arkiv

För www.bootheum.se
Mars 2015